

paper de vidre

www.paperdevidre.tk

nº20 23 de gener del 2004

ENTREVISTA

A Frances Serés, escriptor

ESCRITS

A través del vidre – *Estel Cardellach*

Resumint... – *Quim Cardús*

Hoy dormí mal - *Jaume Gàzquez*

Pota de quatre taules – *Laura González*

Cròniques grises de diumenge – *Rubèn Intente*

The Saatchi Gallery - *Guillem Miralles*

Pujols on the rocks - *Carles Miró*

Presentació C.I.P.B. – *Maria Oliver*

Qui més qui menys - *Ferran Peiró*

La gota malaia - *Sr. Polissó*

El bosc de l'oblit - *Lola Ribó*

Les arts prescindibles – *Pep Salazar*

No sé – *Roger Tudó*

En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives.

20

hem arribat als vint números

(per seguir amb la fenomenologia numèrica, sense pretendre-ho, el segon aniversari de la revista, el 23 d'abril del 2004, coincidirà amb l'aparició del n°23 .....)

Proper número: 23 de febrer del 2004

paperdevidre@hotmail.com

“L'ORALITAT ÉS EL LÍMIT DELS MEUS LLIBRES”

Entevista a Francesc Serés, escriptor per Guillem Miralles guimipu@hotmail.com

Francesc Serés (Saidí, 1972). Nascut a un poble de la Franja de Ponent, és llicenciat en Belles Arts i Antropologia i professor de la UPF. Malgrat ser els seus primers llibres, la seva trilogia ha estat elogiada per tots els crítics literaris, que n'han dit: “no es mou al ritme de les expectatives de l'entorn, ni aspira a ser clònic de ningú”, Manel Ollé, *Avui*; “la singularitat estilística de la veu que narra es manifesta tan ineludiblement al lector com el destí dels personatges” Ponç Puigdevall, *El País*; “s'hi barregen el ressentiment ancestral, el rancor i el sentiment de culpa”, “situat a les antípodes de la gracieta catalana”, Julià Guillamon, *La Vanguardia*.

Foto: Anna Costa

Llibres publicats

Els ventres de la terra, Ed. Columna

L'arbre sense tronc, Ed. Columna

Una llengua de plom, Quaderns Crema.

Trilogia: De fems i de marbres, Quaderns Crema

Comenta que al Paper de Vidre la gent hauria d'escriure més del què sap, del què viu, i no buscar tant el sentit creatiu de l'escriptura. El què diu sempre queda revestit d'un sentit profund i seriós, encara que faci broma. Intueixo en ell una forta voluntat i tossuderia que ha d'impregnar qualsevol projecte personal. En una de les parets de la sala on parlem hi ha penjat un muntatge fotogràfic rectangular que com un “collage” està compost de retalls de la terra del seu poble, Saidí; diu que ho va fer mentre estudiava, abans de començar a escriure els llibres.

Si treus la llista ja donarà per parlar de més coses. Tu, tranquil. Saps què passa, que ara la gravadora ja imposa, ja no parlarem igual que parlàvem abans, **va dient mentre ens posem una mica de conyac i mistela...**

Guaita, guaita, com s'ha omplert el got...!

¿És veritat que has treballat al camp o la teva és la mirada d'un noi que retorna al món de la infantesa, i on viuen els pares, i per tant, una mirada més de paisatgista que no de pagès...?

Hòstia, no, no, he treballat al camp, i durant molt temps. De fet, fins i tot, et diré la data exacta, fins als 22 anys. El què passa és que jo estudiava, i hi anava els caps de setmana, tot l'estiu, les vacances.

Però la teva família sí que viu al camp...

No al camp, no, viuen al poble. Però fins fa cosa de 4 o 5 anys, era estrictament camp, tothom vivia del camp, excepte, el mestre, el capellà, i els guàrdia civils, ni advocat hi havia .... Mira, ara que han trucat, era la meva mare, que deia que finalment podien sembrar. Ho he seguit molt de prop, tot això de la sembra, perquè darrerament ha plogut molt.

I això de si és una mirada més de paisatgista o de pagès...

Penso que aquesta és una terminologia errònia perquè no sóc ni una cosa ni l'altra. He viscut moltes de les situacions dels llibres, i sé d'on vénen, però no hi ha cap retrat de pagès, perquè els pagesos no s'han posat mai a retratar-se, ni a retratar el que tenen davant, no tenen prou perspectiva. Jo ho he pogut fer en la mesura en què me n'he anat d'allà, me n'he distanciat.. La naturalesa, el paisatge, són invents moderns que existeixen des que els homes se n'han començat a

allunyar. No li preguntis a cap pagès sobre el seu paisatge, no he sentit a cap pagès del meu poble, dir sobre el paisatge de Saidí “quin paisatge tan maco!”

La teva opció estilística dura, aspra, densa, pot intimidar els lectors?

Tot depèn d'on vulguis situar-te. Jo entenc que no són llibres per a tothom, però, compte, no hi ha cap llibre que sigui per a tothom. Però què vol dir això? Quan vaig escriure el primer llibre, els editors i el jurat, em van dir que els havia costat molt. Més tard vaig saber que els nanos del meu poble, que fan una hora de català a la setmana, el van tenir com un llibre de lectura de curs. Si no poses aquest prejudici en un llibre no semblarà pas tan difícil, però com que ha corregut la brama de la duresa, sembla que sigui molt difícil. Amb tot, reconec, que en certs passatges he jugat a la densitat, amb textures que són més complexes.

Potser l'últim llibre, Una llengua de plom, és especialment complex estilísticament...

Sí, però també és volgut. Però en el primer i el segon no crec que hi hagi cap duresa estilística. En el tercer hi jugo, a repèl i a intensificar-ho. I penso, sincerament, que són llibres més per ser dits que no per ser llegits. Intenta llegir aquests llibres en veu alta i veuràs que podràs seguir el text, és a dir, l'oralitat n'és el límit. I sé que no puc pretendre que ningú parli així, però quan sento parlar el meu pare i la gent d'allí, l'oralitat i el discurs, no se'm fan estranys, aquesta cosa llarga, de les subordinades, amb certes cadències llargues.

Però quan parlem mai és tan perfecte, ens quedem a mitges, repetim adjectius.

Jo m'ho miro com una cadència d'oralitat, i com un discurs interior. En comptes de pensar que estic escrivint, penso en quan estic sol, i com m'explico les coses, i jo me les explico així, com en un monòleg interior.

A diferència d'altres autors, on a vegades en el títol, o a mig llibre, ja caces el concepte, en els teus llibres, no és fins el final que veus la globalitat de la idea.

No tot ha de ser evident. Tampoc vull jugar a amagar l'ou, però hi ha coses que han de ser explicades de manera metafòrica, o, si més no, pensar que els lectors seran prou pacients com per saber esperar. No tot ha de basar-se en la immediatesa. En això la música i el cinema hi han jugat però quan ho veus en un llibre sembla que sigui un impediment.

Però pot ser que generi impaciència en alguns lectors...

Tu imagina't, el Corazón tan blanco, del Javier Marías, la primera frase és “No he querido saber, y he sabido...”, és un misteri impressionant, i només quan ets al final del llibre, ho entens, clavat. Jo no sóc tan bo com el Marías, evidentment, però es tracta de dir: “si, d'entrada no tenim aquesta immediatesa, què ens dóna a canvi l'autor i el llibre?”

Més enllà de la teva opció temàtica i estilística, a mi em sembla que, en la teva elecció a l'hora d'escriure et pots sentir identificat amb llibres lligats a l'experiència pròpia, vital..

Són coses que entren dins del terreny d'allò possiblement viscut, parlo de coses que em poden haver passat. Hi estic d'acord, tot i que el què intento és tornar-ho a fer viu, no fer-ho evident. La experiència, per a mi, ha de ser-hi present, però intento que hi sigui d'una manera vaporosa, suggestiva, metafòrica.

En alguns punts em va recordar a la prosa d'Enric Casasses d'El poble del costat, i al seu llibre La cosa aquella, a mig camí entre la prosa i la poesia, i on també veus que hi ha una experiència relatada, però que no és evident, i on l'autor pren perspectiva per escriure....

Hi estic totalment d'acord, sí. Veig que tens apuntat Monzó,... Sí, Monzó el què fa és explicar coses, i te les explica bé. Ell parteix d'una cosa més imaginativa, ... però també és experiència! Jo intento no anar-me'n mai d'aquí Perquè que jo, com autor, et pugui fer compartir una cosa, no pot ser que em basi només en abstraccions i elucubracions, només m'entendràs si ho faig per tal de què tu també ho puguis compartir.

M'han dit que et preguntis per la influència de Faulkner i que tu em respondràs per Juan Benet....

(*Rim...*) Això va per aquí, hi és en la base. Però és tan important això com Stevenson, Verne, Capote i ningú en parla d'això. I Steinbeck? Ningú ha parlat de Steinbeck, i el què jo faig s'assembla més al què fa Steinbeck que no Faulkner. Hi ha fases on he jugat que s'assemblés a Faulkner. Però seria més intel·ligent per un crític comparar-ho amb *Ratolins i homes*, *Els raïms de la ira*, *La perla*, de l'Steinbeck,

,que és la part simbòlica que hi ha d'haver i no amb Faulkner, que ho és per la qüestió de la cadència però no per altres coses.

Tot i que en els relats que situes a la ciutat es genera igualment una mena de conflicte i lluita, creus que hi ha algun punt d'heroïcitat de la vida al camp que no té la vida urbana?

Diria que no, per respecte a la gent que viu a la ciutat i que pot patir igualment. Només cal llegir els relats urbans de Dickens, per exemple, amb la misèria urbana. Però al camp hi ha un patiment més descarnat. Jo, modestament, ho he vist, i també he vist que no ha estat gaire tractat. Potser sobta perquè el 90% de la població viu a ciutat. Però jo parlo del què sé, jo no l'he sentit tan meu el patiment a ciutat.

I es percep la figura de la terra com una mare que et dóna aliment i vida però a la vegada és sempre molt més poderosa que els homes, com en el relat del pare que adopta un fill...

Això de la mare no ho havia vist, jo. Està ben vist i és important...

Per exemple, en aquest relat, s'ha perdut un fill i se'n vol un altre, encara que sigui adoptat. I escrius "ho fas tot per les terres", "l'hereu que altra vegada tenia el destí prefixat,..., el lloc i el temps de la seva vida, com una il·lusió i com una maledicció"

Sí, són les dues coses a la vegada. Aquí hi ha una inèrcia històrica que diu això s'ha de continuar, perquè si no quin sentit té el què fem nosaltres? A la vegada, hi ha una qüestió molt pensada: a mi em tocava quedar-me a casa, i jo me n'he anat, però si m'hagués quedat, hagués tingut molt clar què havia de fer, perquè és una cançó que l'he sentit tota la vida a mon pare. Només cal que ho ordeni, ho faci intel·ligible, i ho escrigui. I és important que estigui escrit perquè són neguits d'uns temps concrets i no sé si tota la vida hi haurà aquest problema dels hereus, i menys a la terra...

Però això, en el fons, no és el mateix problema que tindria algú que té un negoci tèxtil, i vol que el fill el continuï?

Es podria assemblar, només cal que tu diguis en què s'assembla i en què es diferencia. Això és fer allò que en diuen literatura comparada. *L'auca del Senyor Esteve*, de Rusiñol, no és pas això?

A *L'arbre sense tronc*, hi ha també una idea de fugida, i alhora d'esperança...

Les dos coses hi són molt presents en tot el llibre, de fugida i de retorn, i no sé fins a quin punt, d'una certa esperança i desesperança, sí.

Per exemple, en aquell relat d'un cine de poble i les pel·lícules que hi passen, escrius "fugir encara que només sigui, per un moment", "tot és en el cinema"...

El personatge Assís vol aquí fugir de la duresa del treball, vol descansar, escapar-se de tot aquest món i la ficció és la manera, per uns moments, creure que està en un altre lloc. Aquest personatge fuig amb la seva gent a través del cinema. I fuig del poble, però llavors, torna, per demostrar que ho havia de fer per força, però el seu no ha estat un viatge d'èxit. Tota situació que és dura, té la possibilitat d'una fugida, però la fugida no necessàriament és exitosa.

I també deixes anar reflexions sobre les llengües: "hi ha tantes llengües com persones", "estudii llengües, i no deixi que les llengües l'estudiïn a vostè". D'on ve això?

Jo vaig aprendre a escriure el català, amb divuit anys, quan vaig descobrir que hi havia una literatura en català. Jo vinc de fer l'ensenyament a l'Aragó, en castellà, pseudo-franquista, quasi.

... sorprèn, no?

Bé, però és així, i jo he tingut, de gran, el pensament que allò que penses i parles ho pots escriure, i això és un acte màgic. Hi ha un moment a *La llengua de plom* que escric "aprèn-te les paraules, les que no s'han dit i les que no es diran perquè els fills de puta riuen". Aquest menyspreu que va significar per la meua llengua, que et feien dir que era el "chapurreo", una barreja, doncs mira, aquesta llengua ha donat autors com aquests, que ara descobreixo als divuit anys!!

I surt l'esperança en forma de l'amor, la Maria. L'amor sempre és una esperança?

I tant, és una esperança. És, un altre cop, una sortida: són com branques per agafar-te en un precipici. Com poder sortir d'aquí, com sobreposar-se a la mort.

I quan escrius sobre el mercat, amb l'Assís i la Maria, que és "el centre del món, on de grat et venies l'ànima". Ho pots explicar...?

El mercat era el dia de festa al poble. Recordo els dijous en sortir de l'escola, córrer cap a la plaça de l'església, i només eren 20 parades! Al Mercat de Vic, per exemple, veure tot la plaça plena de parades,

la gent desplaçant-s'hi per vendre-hi,...., jo no vull semblar un neoliberal, però penso que un dels grans invents que ha fet l'home és el comerç; el mercat ha estat civilització, i si vols, llavors ho rebaixem i li tirem aigua, però és al·lucinant veure totes les coses que es van a vendre a Vic produïdes pel treball de la gent. Jo m'hi he passat hores allà.

I l'Assís emprèn un viatge des dels llocs de la infantesa i es prepara per l'entrada a un món nou...

Sí, és clar, (*agafa el llibre i es posa a llegir*) “quan un se'n va és per sempre, només te'n pots anar una vegada,...., els llocs no et perdonen tornades”, “desorientat, camino entre palplantats a l'estació”....

I en molts passatges, s'endevina una forta crítica al món cultural urbà...

Sí d'això mai me n'estic, i en el tercer llibre, molt més encara, a una determinada forma d'esquerra ciutadana, però de classe alta.

....i una forta crítica al món de la universitat, que jo veig com un desengany per una cosa que generava expectatives en el personatge Assís.

Sí, hi ha un desengany. Vas un lloc on pensaves que no eren tan mala gent, perquè havien tingut accés a la cultura, i veus que no els ha servit de res. La realitat és molt tossuda, i una cosa que podies tenir molt idealitzada, sempre acaba baixant del pedestal. La universitat, per dins, és com qualsevol altra cosa. Quan els homes estan tancats amb homes dins un recinte són el mateix: a la presó, a l'hospital, a l'escola: sempre hi ha el cabró, el bona persona, hi ha els tres que sempre van junts, el llepa, ...

I creus que la cultura escrita i impresa és la font del saber, o el saber també ve d'altres llocs?

La cultura escrita és una de les principals font de saber. La vida no pot arribar on arriben els llibres però no és menys cert que la vida arriba on no arriben molts llibres. Ho deia en Pla, això, més o menys així. I jo no crec que puguis arribar a escriure havent llegit només, a mi el que m'interessa és la gent que ha viscut.

En referència a la tercera part de *L'arbre sense tronc*, quan hi ha un retorn del personatge Assís al món del camp, alguns autors han dit que quan s'escriuen coses, l'inconscient vola més lliure, i moltes vegades als llibres hi ha coses que acaben passant...

Sí, hi ha coses que sí, no diré quines, però moltes vegades la literatura es torna realitat. Dius: si això ho havia escrit!

I arribem a l'últim llibre, Una Llengua de plom, on hi ha un topògraf, que en les primeres pàgines (en realitat, l'últim capítol) va a aixecar un mapa que convertirà la Vall en un immens abocador...

Darrera tot el llibre hi ha la idea d'un llibre de Milan Kundera que es titula *El arte de la novela*. La tesi de Kundera –que m'agrada més com assagista que com a narrador– és que la novel·la és un invent modern, el començament d'una èpica, i la primera novel·la seria el Quixot de Cervantes, que és un personatge que surt a buscar aventures, és el començament de la modernitat: l'home es creu capaç de canviar el món. I el final de la tesi és Kafka, l'home que surt a buscar la seva culpa, a *El procés*. Jo no dic que tingui tota la raó, però està molt ben vist, és una meravella aquesta tesi. Durant tots aquests segles, l'home es creu capaç de canviar el món: la mecànica, la modernitat, (la primer part del meu llibre) i en canvi troba la derrota: Kafka, l'home convertit en escarabat, l'home que és un oficinista, i que es pregunta quina ha estat la seva falta. Sembla que la vida de la gent d'aquest segle ja passat hagi estat disminuïda, subjectada per alguna força que no ha parat de créixer mentre pensàvem que només creixien les llibertats.

Per tant, hi ha un final de cicle aquí.

Sí, hi ha un final de cicle. Hi ha el final de la modernitat en la novel·la com un relat de l'èpica. I hi ha una voluntat de reconstruir. En els primers capítols –que són els últims– hi ha una recreació del *Gènesis*, la tal·la dels arbres, com un moviment fundacional. Després vénen els relats èpics, el gitano que desbastalla les peces, un home que va a treballar a la finca d'algú que s'ha ja guanyat la vida a fora del camp. És un relat crepuscular, el paisatge després de la derrota. D'altra banda, en els personatges hi ha una lluita contra aquesta mena de destí, expressada d'una forma gens grandiloqüent, només amb una certa forma de noblesa, que intento que tinguin tots els meus personatges. Hi ha moltes claus internes, si algú s'hi vol dedicar... hi ha molta feina.

I els fulls de ceba (en el llibre s'intercalen fulls de ceba en ordre creixent: primer, segon, etc. entre els capítols que van en ordre decreixent, de l'últim al primer) serien la part exterior d'un món i els capítols la part interior...

Sí, i no només això sinó que els has de destapar per veure'ls i anar al nucli, a l'inici, el primer capítol, que és el final del llibre, i hi ha una veu que diu "vine amb mi, jo t'acompanyaré...", que expressa la desorientació que pateixen diversos personatges en altres moments dels llibres.

Així com en el món urbà, sembla com si estigués més clar en certs temes, qui és bo i qui és dolent des d'un cert punt de vista, a *Una llengua de plom* hi ha un relat que està situat a la guerra civil i on s'enduen bufetades els dos bàndols...

Sí, sí.

I això, potser des de ciutat, suposo, que seria més difícil que algú ho digués...

Sí, suposo que també hi hauria situacions que jo no conec i gent capaç de repetir el què dic. Mira, jo no dic que surti d'aquí, però a Reus, durant la Guerra Civil hi havia el sindicat de la Unió de Rabassaires, que va aconseguir que la collita, finalment, després de molts anys, se la poguessin quedar els pagesos, i llavors va venir gent de la FAI (sindicat anarquista) de Barcelona, i els van dir que nanai, que la collita s'havia de collectivitzar. Què havien de dir els pagesos que s'havien deixat la pell per les vinyes, davant d'algú que els deia: ara et collectivitzaré! És clar, que va haver-hi bofetades! Jo pensava que se'm titllaria de reaccionari aquí, però la inanitat d'aquest país fa que no hi hagi esma ni d'això....

I tot i que una majoria de la teva generació ha viscut l'adolescència a les discoteques, i fins i tot s'ho ha passat molt bé, en el teu llibre hi ha un relat d'un noi que va a la discoteca i que té un conflicte molt seriós..

Hi ha un conflicte que és metàfora d'altres coses. La fi de la modernitat al meu poble arriba als anys noranta amb l'entrada del món postmodern, la discoteca, l'electrònica confrontada a la mecànica, als motors, a les peces tangibles. Aquest punt de vista de la imatge, més bonica, no té un pes darrera, com tenia un motor. Hi ha una confrontació de les dos coses: el noi que torna de la discoteca, agafa el cotxe, i diu ostres, com sona, i s'hi recrea, parla dels tractors.

Una cosa que es desprèn després d'haver llegit la trilogia, és que semblés fugir de qualsevol intent de transmetre moralitat. Com dir el món és així, sense prendre partit per una o altra banda.

Home, jo presento un espai sense moral, però això no vol dir que els meus personatges no en tinguin. El que jo intento és subvertir l'ordre real dels elements, enlloc de presentar la universitat com un lloc de saber, trec el drap brut, i dic que hi ha les mateixes misèries que a tot arreu. Vol dir això que res es pot canviar? Potser sí que hi ha una idea de fons, en aquest sentit, però, malgrat tot, crec que cal tirar endavant. Són les paraules del noi que torna a casa després d'anar a la discoteca. La lluita mai es pot deixar. Jo crec que els personatges, les persones tenen moral, el que no té moral és el món on viuen.

Després d'haver tancat aquest cicle tens ganes de canviar la localització i temàtica, o la narració sempre surt de l'experiència...

Tinc ganes de canviar de lloc, però no em vull forçar, si la cosa ha de tornar a anar pel mateix camí, doncs que hi torni, no cal forçar res. L'ambient de la pròxima narració és un ambient urbà o surt d'aquí, ara això vol dir que no tindrà res a veure amb el què he escrit?, possiblement, no, parlarà de les mateixes qüestions.... però ara no m'amoïna...

A TRAVÉS DEL VIDRE

Estel Cardellach i Galí

ecardellach@cfa.harvard.edu

A la cinquena avinguda de Nova York, entre l'elegància en sèrie, un tresor: l'aparador per a un llibre. *Dreams through the glass*, al·lusiona al poder persuasiu de les vitrines de la moda. Em pregunto si n'és una mofa o una peça més de l'engranatge. Opto per la segona opció. Em convenç la insistència amb què les Grans Marques, des de l'altra banda del carrer, s'apressen a participar-hi tot traient el cap... a través [del reflex] del vidre, és clar.

RESUMINT...

Quim Cardús i Cardellach

joaquimcardus@hotmail.com

RESUMINT...

I

Accentuant
retrucs sincers
per fondre el cel
banyat en blaus,
simposo mots
amb veu de boc
i tons de veu
d'escac i mat,
i crivo tots
els sons en un
per acabar
un altre cop
delint un sol
desig etern
que dura poc
i tothom vol.

III

Embadocant
la llum del sol
per fer-me un nom
vull burlar el dol
d'un passat buit,
que encara duc
al gec d'un ruc
-mirall de mi
sóc llegum cuit
al ventre fosc
del meu ahir-,
plantant llavors
de fruits amb suc
amb flors de llum
i estels i estols
d'escassos plors

V

Ressucitant
ets cendra d'or
corcada a bord
d'un luxós bot
-un trist envà
fent-se passar
per pilars ferms-
però, Fènix
has de ser tu
qui, com si res,
aixequi el vol
i, de l'absurd,
facis encant,
i així, de pols
passem a ser
la llum ixent.

II

Fosforilant
canals de ions
per pensar més,
desfaig el nus
a sentiments
embolicats
per tots els mons
-hedònics són-
per el tornar
a sentir sang
tot circulant
al meu cervell
i sentir el cor
bategant fort
ritmes be-bop
quan n'ets a prop.

IV

Xiuxiuejant
rumors absurds
que tinc al cap
-ja els he esmentat-,
acluco un ull
i obro el segon
podent així
seguir somniant
i anar vivint
la vida real
que em toca fer,
potser per por
potser per bo
on sóc solter
potser orgullós
potser ni ho sé.

V

Sincerament,
el fred no dec
a cap llençol
ni a l'orfe esglai
del punt i a part
que hauràs de fer
per estar aquí
com a cops crec
que has anhelat
tu i jo també
en aspres nits
de cor valent
volent saber
què és aquest far
que has sentit dir
que enfoca els cors

HOY DORMÍ MAL

Jaume Gàzquez Alabart

jgazquez@icmab.es

Hoy dormí mal, muy mal. La noche se me hizo larga y anduve perdido en la cama. Hubiera querido retomar el sueño de la noche anterior pero no pude, no encontré su final. ¿Por qué resultan ser efímeros los sueños? ¿Por qué lo placentero nos es permitido sólo temporalmente? ¡Qué condena, ¿a quien importaría si así no fuera? Maldiciendo la condición humana desayuné. Salí de casa temprano, o eso creí. Pensé que ver a la chica de la cazadora tejana antes de que torciera por la Avenida sería la mejor receta para enderezar un día que nació torcido, mas al llegar al cruce, y después de ver pasar al niño del monopatín camino del instituto, comprobé que había llegado tarde, pues la vi alejarse entre la gente, más allá del cine Princesa. No entendí nada, salí, pensé, con el tiempo suficiente... Miré el reloj del poste que hay frente al quiosco y comprobé lo que más temía, llegaría tarde al trabajo. Decidí avivar el paso con la esperanza de arrancar algún segundo al reloj, pero éste no se dejó porque mis piernas no obedecieron. Al llegar a la puerta de las oficinas donde malgasto mi tiempo vi que la mujer de la limpieza salía del ascensor, mala señal, pensé, llegaba tarde, muy tarde. Al dejar el abrigo en el guardarropa descubrí que estabas sentada frente a mi mesa, junto a la ventana, a contraluz, ¡por fin recuperé mi sueño! En ese mismo instante sonó el despertador, caí de la cama y tiré la lámpara al suelo. Ahí es dónde voy a esperarte, y a contraluz.

POTA DE QUATRE TAULES

Laura González

lauripides@yahoo.com

I

Contra

jo

dicció

II

Quan hi vull veure, t'esvaeixes

Quan escolto, hi ets.

Tan present que el cos em tremola.

Serena...

III

És sota la pell, que ho veig clar.

IV

Ofegada pel despit d'una, alguna... alga,

és el pit que em pesa i no respir sino aire menorquí.

De ses illes records record.

I no en sé més, d'escoltar-me.

Inconscientment l'escolto, l'inconscient.

Les llàgrimes eternitzen el moment de no saber què escric.

Fins que rellegeixi el volat de paraules inconnexes que vomito.

V

...faig

poemes

blancs

per

trobar

el

negre...

VI

El millor

de mi

de mi

el pitjor

de tu

el millor.

VII

De com el cos crida la persona:

Llàgrima insistent i per

sistent

VIII

Llicència per escriure,
sense sentència

ni dictàmen.

IX

Poesia dol del vol

vol del dol

Què vols?

Que plori?

X

Sóc la persona mirall del Tibidabo.

La banda real és curta i esprimatxada,

i cansada i enganxada

i poc fidel

i em diu que prou.

La banda més real encara

i més impalpable encara,

em crida des del mirall, reflex de reflex.

S'allarga infinitament.

Com més enfonso els peus,

més llarg se'm fa el cap.

Com més llargues són les cames,

més s'estira el cos.

In de midel of de naaaaaait!

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Dinovena Entrega

Rubèn Intente Soler

mussolblau@hotmail.com

El món és ben ple. Fonamentalment de gent sola.

Quantitat de gent sola, menjant en un Mc Donalds com aquest.

A Leipzig, a Phoenix, a Barakaldo, a Volendam, a Ciudad Juárez, a Malmo... arreu.

Solitaris encorbats davant d'una safata de plàstic, amb la mirada perduda entre la fòrmica blanca de les taules i la tempesta negra congelada al moll de l'ànima.

Gent sola que mastega mecànicament el pa d'escuma, l'hamburguesa de quitrà, el formatge de silicona, com les vaques masteguen l'herba o els taurons el tendó, la carn, el nervi i l'os.

A l'interior d'un Mc Donalds sense perímetre, que s'estén fins l'infinit, abraçant amb un somriure de làtex les carcasses cinètiques que amaguen un circuit imprès ple de trampes i sarcasme.

Déu no ha mort, simplement no ha nascut mai.

Gent i gent. Quantitat de personatges disfressats d'identitat unívoca. Tots amb l'expressió buida, masturbant la seva sort amb capsetes de pórex i tímides il·lusions de canvi.

Gent corcada per solituds tan insondables com la del tiu que m'apunta amb una retallada i m'amenaça de prémer el gallet.

Gent.

Em demana que actuï com la resta. Que m'espanti, llenci el got de plàstic enlaire, embruti el terra i a poder ser els calçotets. i m'ajegui sota la taula amb cara de xaiet tremolós.

M'acosto el "Quart de lliura" llardós a la boca i mossego impassible.

M'increpa cridant.

M'eixugo el regalim de ketchup amb la màniga.

L'ambient és carregat de remors de plor dels clients esporuguits.

És dimarts? Dijous? Quina rellevància té això... Direm que és diumenge, per fer content al cronista. Diumenge, va. Migdia. A Barcelona, sí. Però podria ser a Leipzig, a Phoenix, a Tai Pei o a Ripoll.

Un home sol, lleig, damnat, ferit de part, condemnat a ser, amenaça una munió de ruminants, ara ajaguts sota les taules d'un immens prat de somnis marcits, anhels esquerdats i desigs famolencs. O una munió de complexos sinèrgics apunten amb una retallada una unitat indissoluble de representants vanitosos d'un sol complexe compartit.

Tan fot. Sota les taules hi ha pànic. Rera la retallada, també. Por contingent que s'alça sobre els pilars de la por fundacional.

Jo mastego; com fan les vaques.

M'escridassa altra vegada. "Deixa la puta hamburguesa i ajup-te o disparo, cabron",

Dispara, li dic. Però no cridis, si et plau.

Fora del Mc Donalds universal també hi ha gent. Però això tan sols és un efecte miratge de l'anàlisi sincrònica. Del reduccionisme a l'ara. Ara, abans, després... tots vam, hem o haurem tocat el cel amb la punta d'un dit i la merda amb el coll i l'orella. Tots som dintre el Mc Donalds. O hi hem estat. O hi serem.

Són bones les patates "de luxe" amb la salsa especial. Una gran millora respecte les tradicionals patates primes i allargassades. Sí senyor.

El paio de la retallada no se'n sap avenir. Però no prem el gallet.

No n'hi ha per tant. Tots mastegarem impassibles davant la dona de la daga disfressada del què vulgui. L'avi va morir just després d'escotar les notícies de la una. Quin savi, l'avi...

Som abortaments disfrutant d'una treva enganyosa. Una treva falsa, sí; treva farcida de ketchup, cogombret, dentrífic, Play Stations i tot-terrenys.

M'acabo els "nuggets".

El paio plora i tremola. Crida: "et mataré, et mataré, fill de puta, et mataré"

Endavant Barça, contesto.

M'aixeco i em dirigeixo cap a les caixes. Em ve de gust un Mc Royal de luxe. Però les noies de les viseres han desaparegut.
Són a terra. Amorrades a les capes de greix que cobreixen el mosaic.
Sento pudor de caca. Em passen les ganes de menjar el Mc Royal.
Tinc l'assassí potencial al costat. M'ha seguit fins la barra cridant.
El gregarisme no és una opció, és l'elixir.
M'hi dirigeixo. "Et fa un cafè?"
Em mira desencaixat. Li faig por. Potser dispararà. Potser es decideix pel cafè.
Un cafè sempre es posa bé.
Li cau l'arma a terra. Mans de mantega.
"Un cafè?" Li repeteixo.
Un jove corpulent i vigorós s'aixeca d'una revolada i redueix a l'aspirant d'assassí.
Podré demanar el meu cafè, doncs?
Entren una colla d'homes uniformats, musculats i armats fins les dents.
La gent s'aixeca de sota les taules. Bruts de coca-cola, maionesa, oli i restes d'hamburguesa.
La preservació de la vida és celebrada amb plors, abraçades i cridòria.
Quina atabalamenta.
L'exèrcit de solitaris confosos per les circumstàncies riu a l'unisò. Algun dia tornaran a sentir la fiblada de la por al cor de l'espina. Els deixarà el marit, els diagnosticaran un càncer de pròstata o simplement desitjaran viure la vida del veí en comptes de la seva. Potser no avui, però això tan és.
Em posarà un cafè, si us plau?
La noia de la visera torna a portar un somriure tatuat a la cara. Repeteix pel micro: "un cafè". Tecleja i em diu el preu.

THE SAATCHI GALLERY

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

Qui és Charles Saatchi? En edicions electròniques de diaris espanyols, hi ha quatre escuetes referències de la inauguració de la nova galeria Saatchi, l'abril del 2003, a Londres, amb una acció de Spencer Tunick (el de les fotos multitudinàries de cossos nus). En webs angleses, és diferent: Charles Saatchi és allà polèmic i famós, i la sensacionalista premsa anglesa el premia amb centenars de lletres al·ludint-lo. El seu origen són prou peculiars: nascut a Iraq el 1934, en una família jueva; als quatre anys d'edat, es traslladà a Londres, amb la família, i quasi just després de llicenciar-se fundà una agència de publicitat amb el seu germà, que esdevindria, uns anys després, la número u mundial: Saatchi&Saatchi. El 1978, en plena depressió econòmica -britànica i occidental-, idearen l'eslògan "LABOUR ISN'T WORKING", un joc de paraules retolat en un cartell amb una fotografia d'una llarga fila de persones fent cua en una oficina d'ocupació laboral, que suggeria el vot per Mrs. Margaret Thatcher, i ridiculitzava el fins llavors govern laborista. Més enllà de les obligacions professionals, anys endavant, Saatchi esdevindria un dels partidaris més acèrrims de la dama de ferro, i alhora un dels grans beneficiaris de les receptes liberals del govern conservador britànic. Famós i consagrat, decidiria revehicular el seu amor per l'art, i es convertiria en el més gran estimulador, protector, i inversor de l'art britànic contemporani, arriscat i transgressor, dins la carca societat britànica, que sempre li ha muntat escàndols davant les obres dels seus artistes promocionats, i que, en la seva majoria, és el mateix segment de població al qual Saatchi apel·lava al vot tatcherià en el famós eslògan del 1978.

Ars longa, vita brevis. L'estiu del 2002, *gsm, laa, ior* i *sia*, viatjaren a Londres. Portaven –entre altres coses- un paper amb una adreça escrita per una amiga comuna per a visitar la Saatchi Gallery. Aquell va ser un viatge artístic, en el sentit més Saatchi. Els quatre abordaven a l'assalt –sense miraments-, tan galeries "in", com museus. Però així com alguns dels temples moderns resultaren fàcils de trobar, la recerca de la Saatchi els va resultar llarga i difícil i provocà renecs amagats i l'aparició d'expressions que, sense verbalitzar-ho, manifestaven que potser estaven perdent el preuat temps de les vacances. Una primera adreça equivocada (la del paper) resultava ser a la vora d'Abbey Road (la dels Beatles), i, malgrat tot, *gsm, laa, ior*, i *sia*, creuaren el famós pas zebra jugant a dir-se qui d'ells era cada un dels músics. La segona adreça aparegué en un pub, a mitjanit, entre cerveses, després de sol·licitar a una atenta camarera si els podia orientar. *Versace? Oh, yes!* –va respondre ella, sol·licita- però, lamentablement, la comprensió de la resposta de *gsm, laa, ior* i *sia* fou tan justeta com la prèvia pronúncia de la pregunta, i van apuntar l'adreça sense adonar-se que els prenién per potencials compradors de moda cara d'última tendència (Versace i Saatchi, en anglès, són fonèticament semblants, dits ràpid). I quan ja eren a una tercera adreça (que semblava definitiva i correcta), llegien que la Saatchi estava traslladant-se de lloc i la seva aspiració, autoalimentada, i mitificada es difuminava lenta i pausadament. Van escriure unes ratlles dirigides a Charles Saatchi i les deixaren caure dins una bústia mentre viraven l'atenció, sense perdre temps, cap a noves fites en la línia de grans devoradors de museus i galeries.

Entrevista a Charles Saatchi: Buscant això del Saatchi per fer-ne aquest article, he topat amb un relat magnífic, en anglès, d'una trobada de la periodista del New York Times, Deborah Solomon, amb el meu protagonista, Charles Saatchi. L'article és bo. La tal Deborah descriu a Saatchi en aquella trobada, amb el cabell negre fosc, vestint una camisa de màniga curta i uns pantalons foscos (d'una manera informal, *casual*). Només començar la xerrada, la Deborah escriu que Saatchi li va oferir un cigarret, que ella (*Why not?*, escriu) acceptava. Saatchi confessava llavors, que el renaixentista Piero della Francesca era una de les seves passions, i de cop i volta, el Saatchi intentava –canviant els papers- entrevistar a la periodista (*Tell me, how did you become an art critic?*), en una mescla d'atenció i modèstia, relata la periodista. Saatchi corregia llavors que "*there's nothing*

complicated about me” i que “*what you see is what you see*”. La periodista –fent un parèntesi- teoritza que Anglaterra ha estat sempre un país més literari que visual (aquestes generalitzacions sempre són sorprenents) i que accepta posicions arriscades en drama, ficció i TV, però no en art visual, i ho exemplifica afirmant que els dos grans pintors britànics del SXX, Francis Bacon i Lucian Freud, no han deixat mai la tradició figurativa. Segons apunta la senyoreta Deborah, la col·lecció personal del Sr. Saatchi és de més de 2.500 obres de 350 artistes, la més gran d’art contemporani anglès en mans privades. Habituat a comprar nou art, quan certes peces es devaluen, en compra d’altres i en aquest procés crea i trenca mercats, mai està satisfet, mai en té prou, i està constanment comprant. Es mou per les galeries i exposicions de desconeguts joves artistes, a vegades no compra res, i d’altres vegades compra exposicions senceres (s’explica que durant una pausa del lunch-time, Saatchi visità l’exposició de Simon Callery i en tornar al seu despatx, ja signava el taló per comprar tota l’exposició sencera per 32.000\$; en Simon Callery apareixia l’endemà a la portada d’un dels diaris de referència d’Anglaterra, The Independent). Acusat per moltes veus de senzill especulador, Saatchi argumentava a la periodista del N.Y. Times que “si només estigués interessat en la inversió, només compraria Matisses i Picassos. Perquè compro art? Jo mateix em faig aquesta pregunta molts cops. És una qüestió purament egoïsta: per la meva gratificació personal”. Però les obres escollides per Saatchi mai ho són a l’atzar; totes busquen escandalitzar, provocar, amb els arguments de sempre, també tòpics: el sexe, la mort, els cossos humans mostrats brutalment. Saatchi va més enllà de col·leccionar quadres de pintura abstracta, “afavoreixo l’art que busca un instant d’impacte, art que et sorprèn i s’entafora al teu cervell, art amb un fort sentit de seducció visual”.

THE SAATCHI GALLERY www.saatchi-gallery.co.uk
County Hall
Southbank
London
SE1 7PB

Opening times: Sunday – Thursday 10.00 – 8.00 p.m.
Friday - Saturday 10.00 – 10.00 p.m.

Admission prices: 8,50 St.L. Adults / 6,50 St. L. concessions

PUJOLS ON THE ROCKS

Carles Miró

miralmiro@yahoo.com.au

“¿I que no és ben bonic un tramvia?” (Gaudí, citat per Pujols)

Francesc Pujols (Barcelona, 1882 - Martorell, 1952) va ser, primer de tot, un senyor de Barcelona, un rendista que no va treballar mai, que ni tan sols es va prendre la molèstia de treure's un títol universitari perquè no fos dit. La seva vida va ser una divagació de grans proporcions, desplegada en tertúlies (la famosa “penya de l'Ateneu”) i diversos cercles artístics (com a crític d'art o com a redactor de la revista *El Papitu*). La seva presència va fascinar i provocar intensament. Entre els que van sentir irresistiblement la seva atracció, hi ha Josep Maria de Sagarra, Josep Pla i Dalí. En més o menys mesura és segur que els va influir a tots. L'any 1930 Josep Pla va redactar, al dictat de Pujols, un llibre després no reeditat (*El sistema de Francesc Pujols. Manual d'Hiparxiologia*) i trenta-sis anys més tard va escriure la biografia *Francesc Pujols. Notes*. Sagarra, a les seves memòries, dedica unes pàgines a Pujols que de cap manera es poden considerar de tràmit; diu, per exemple: “Jo era una criatura quan ell m'enlluernà de cap a peus, i em va obrir uns horitzons enormes”. Dalí es va fer un tip de citar Pujols.

D'altra banda, Francesc Pujols va ser un dels pocs defensors de Gaudí que no era un capellà, en un moment en què gran part de l'opinió, o almenys de l'opinió expressada en diaris i setmanaris, hi estava en contra. L'obra de Pujols que segurament ha tingut més difusió és el llibret *La visió artística i religiosa d'en Gaudí* (de l'any 1927, reeditat a Quaderns Crema l'any 1996 i reimprès el 2002); en aquest text Pujols diu que tant a Gaudí com a ell mateix els acusen de tenir “un estil confós (sic), barroc i monstruós, com poden veure els que llegeixen aquesta mateixa composició literària”, i que això és perquè “Gaudí en el temple de la Sagrada Família, i fins a cert punt nosaltres mateixos, la supeditem [l'obra] a una missió religiosa”. De la missió religiosa de Gaudí no toca parlar-ne aquí i, en tot cas, no es pot dir que sigui desconeguda. De la de Pujols, alguna cosa n'hem de dir, perquè és de l'atenció a la qüestió religiosa que sorgeix, per estrany que sembli, aquella afirmació pujolsiana que ha fet fortuna: “Vindrà un dia que els catalans anant pel món ho tindrem tot pagat”.

Havent llegit una certa quantitat de textos de Pujols —n'hi ha molts, apareguts en diverses publicacions, que no han sortit en forma de llibre—, sempre queda el dubte que Pujols ens està prenent el pèl quan parla de la “religió catalana”. Una religió que entroncaria amb Ramon Llull, de qui treu l'escala de la vida, i que seria “científica”. Es tractaria d'una superació de la ciència i la religió. I això, segons Pujols, ho farem els catalans. Com a conseqüència d'haver-la fet tan grossa, quan anirem pel món, ho tindrem tot pagat. En cas de ser una broma de cafè, és de les més elaborades que s'hagin fet, perquè Pujols arriba a escriure un ritual —una missa o una representació teatral, segons com es miri— d'aquesta religió. En la meua visita a Martorell, que és on Pujols va viure gran part de la seva vida, pregunto a Teresa Amat, la martorellenca i coneixedora de l'obra de Pujols que em fa de guia, què pensa de la religió pujolsiana: “Home, esclar que és una broma. ¿Què vols que sigui?” D'acord, però ¿què empeny algú a fer una humorada d'aquestes proporcions? Perquè durant anys Pujols va dir que treballava en la seva hiparxiologia (és a dir, en paraules seves, la “ciència de l'existència, que és la ciència universal catalana que estudia l'existència coneguda”). Amat, com solen fer els personatges a les novel·les, arronsa les espatlles i respon: “És que s'avorria”. En la biografia de Pujols, Pla, referint-se a les primeres impressions que va tenir d'ell, escriu: “a les reunions de la penya [de l'Ateneu] havia observat en aquell home l'obsessió de fer tot l'humanament possible, a cada moment, per no ser pres seriosament”. No hi ha dubte que aquesta actitud la va mantenir tota la vida.

Per Amat, Pujols és important per la gent que va conèixer i el gran efecte que els va produir. Ho és, a més, per uns quants escrits en prosa (també és autor de versos, que es van recollir en un llibre, prologat per Joan Maragall, i es van publicar aquest any fa un segle), principalment articles. Gràcies a la recomanació d'Amat jo em vaig llegir un llibre de l'any 1906 (escrit en un castellà ple de catalanades voluntàries) titulat *El Nuevo Pascual ó La Prostitución*, que va firmar Pujols amb el pseudònim "Augusto de Altozanos", un novel·la hilarant i delirant, l'obra de qui té energies per allargar una broma tant com vol i que, si no s'ha reeditat mai més, segurament és perquè els editors actuals només volen llibres per gent de poca vida, d'estómac esquifit, que amb no res ja queden tips.

Pujols, a Martorell, vivia a la Torre de les Hores. Aquesta torre és un casalot burgès corrent, voltada d'un jardí. El nom segons sembla —això deia el seu propietari— es deu al fet que al costat hi havia un campanar que els martorellencs anomenaven "les hores". Ara la Torre de les Hores és la seu de la Fundació Francesc Pujols, de la qual us podeu informar en la seva web <http://www.fundacio-francescupujols.com/>. La Fundació té una vida somorta; diguem que està en bona mesura per fer i que a poc a poc es va fent. Una part del patrimoni de Pujols, uns pisos de lloguer, permeten que vagi funcionant. Ens obre la porta l'única empleada fixa (a tres quarts de jornada) de la institució: Carme Perella. Entrem al rebedor; hi ha un quadre de Pujols amb una bata llarga, morada, que li dóna un aire cardenalici. A mà dreta hi ha un despatx, pintat de poc, on s'hauran de recol·locar uns 3.500 llibres ("els han tractat contra l'acidesa perquè no es facin malbé i ara s'han de folrar, però ens han dit que sobretot no els folréssim amb plàstic", ens diu Perella). En aquesta sala hi ha la calaixera, el moble on Pujols tenia milers de fitxes que havien de servir-li per escriure la gran obra que es va passar la vida anunciant i que no va veure mai la llum. El moble és buit, però podem veure una part del contingut: les fitxes. És una profusió caòtica de papers i paperets, acumulats sense cap indicatiu d'ordre durant dècades. Per fer les seves anotacions Pujols aprofitava qualsevol paper; per exemple, el revés d'un sobre d'una carta que acabés de rebre. És difícil saber què es pot fer amb aquest material. Els 400 articles dels que Pujols va publicar són uns papers més tractables, i segurament molts valdria la pena recuperar-los (n'hi ha cinquanta recollits en el volum *Articles a cura d'Enric Cassany, Quaderns Crema, 1983*).

A l'esquerra del rebedor hi ha el despatx de la Fundació. Aquí Carme Perella fa d'administrativa, recepcionista i tècnica de la institució: respon a les trucades, porta la paperassa burocràtica (hi ha una comissió de la Fundació que es reuneix cada mes, s'han d'organitzar conferències i actes diversos, i amb més raó aquest any que és l'any Dalí), s'encarrega de classificar i de folrar llibres (ara que ja els han "tractat contra l'acidesa") i intenta posar ordre en un munt de documents (la correspondència hi té un lloc destacat) que podrien donar feina a uns investigadors i biògrafs que no veig per enlloc. Sobre Pujols, a més de la biografia de Pla, hi ha la que va escriure Artur Bladé (*Francesc Pujols per ell mateix, Pòrtic, 1967*). Ara bé, és evident que de tot el material que hi ha a la Fundació en podrien sortir uns quants volums molt informatius sobre la vida cultural de més de mig segle XX; però, com que no serien una llauna, es veu que els estudiosos no s'hi decideixen.

Al fons de la casa hi ha un menjador, que alguna vegada ha servit de petita sala d'actes. A les parets hi ha el títol de batxillerat de Pujols, una foto amb Dalí, diversos dibuixos i pintures, una caricatura de Pujols (l'han fet servir a la web de la fundació, allà la podreu veure), etc. La part de dalt de la casa no es pot visitar, està per rehabilitar. En tot cas, ja no hi ha els dormitoris originals i s'haurà de veure què s'hi fa. No podrem veure, doncs, el llit on Pujols "treballava". És llàstima. Una vegada, per explicar com se li va acudir una gran idea, comença: "aquest matí, treballant al llit, com cada matí, en la cambra dels Set Miralls, comodíssim taller d'idees i on puc aliar, seguint el meu costum, el treball amb el repòs".

Al cap d'una mica de ser a la Torre de les Hores, notem que hi fa fred, i molt. “És que no va la calefacció”. S'hauria de reparar, però el funcionament d'una fundació sense ànim de lucre és complex. Són coses que entenem molt bé. També entenem que en qualsevol dels molts despatxos dedicats a qüestions presumptament culturals s'hi està raonablement calent, i el treball i el repòs s'hi alien que és un gust. ¿Francesc Pujols? ¿I qui és Francesc Pujols? Per ells, que continui congelat.

PRESENTACIÓ DEL CIPB

Maria Oliver

clubipb@hotmail.com

El Club Internàutic de Poetes Boletaires (CIPB) és una iniciativa que sorgeix el juliol de 2001 de les mans de Manel Sastre, com a resposta al cercle poètic establert l'any anterior a la Universitat de Girona amb Marina Rocafort, Ot el Bruixot, Alexandre el Gran, Genís Vilademany i Carl von Linné (tots ells, primers socis i col·laboradors del CIPB). Al seu retorn al Vallès Occidental, i iniciant un nou cicle acadèmic a la UAB, Manel Sastre funda el Club, com a original via de comunicació amb els seus coetànys de la UdG. Els poetes van començar a enviar els seus versos a l'adreça del CIPB i Manel Sastre els reunia i difonia entre els "mails" de tots els col·laboradors en entregues successives en funció de la freqüència productiva dels mateixos. És a dir, l'aparició de les entregues del CIPB no té una freqüència definida sinó que varia segons la productivitat dels seus socis. A més productivitat, més entregues.

Casualment o no, els primers col·laboradors van triar un pseudònim per l'ocasió, fet que es convertirà quasi en un tret característic comú entre tots els poetes i poetesses, amb els quals compartim els seus versos i el seu creixement artístic des de la pantalla del PC. També compartim les anomenades Quinzenes Temàtiques, entregues confeccionades per qualsevol soci del club entorn una figura poètica rellevant de la Literatura Catalana, des d'Ausiàs March a Miquel Martí i Pol, passant per Clementina Arderiu, Josep Carner o tants altres noms que configuren l'escena poètica-històrica de la nostra terra.

Al llarg del seu segon any d'existència, s'han incorporat al CIPB més poetes i poetesses (essencialment estudiants de la UAB i de la UB) i en l'actualitat comptem amb quinze socis/es, dels quals uns deu hi participen activament amb l'enviament constant de poemes en català. Als poetes fundadors se'ls sumen Lola Ribó, Foll de Sant Foll, Aleix Moix, Eustaqui Formós, Sergi Constantí o Ricard Castell. A més d'altres socis que, malgrat no participar activament, s'hi sumen com a lectors. Cadascú amb una personalitat poètica pròpia i alhora compartint l'experiència de la retroalimentació interpersonal a nivell artístic.

No hi ha encara plana web, les entregues (que no són ben bé revistes, sinó que es presenten en format de carta) es distribueixen via correu electrònic i en l'actualitat, estan gestionades per Maria Oliver, presidenta simbòlica des de l'abril de 2003 del CIPB i en estreta col·laboració amb el fundador, Manel Sastre. A les entregues poètiques s'hi inclou un apartat de cites cèlebres al voltant de les quals més d'un cop s'han obert debats entre els socis i sòcies, que obertament poden expressar les seves opinions i reflexions tant de les cites cèlebres com dels poemes propis o dels d'altres. Cada nova entrega es configura seguint la dinàmica i el grau de participació dels socis, tot i que hi ha un clar i pre-establert objectiu principal que és compartir, presentar i difondre poesia en català i l'inherent reflexió que aquesta comporta entre els poetes i poetesses, lectors i lectores participants.

Una iniciativa semblant al Paper de Vidre, però exclusivament poètica i en un altre format. Entrar a formar part del Club Internauta de Poetes Boletaires és una experiència per compartir versos i idees catalanes i en català i és tan senzill com enviar un mail a l'adreça clubipb@hotmail.com expressant la voluntat d'associar-se. La resta es coneixerà un cop dins.

QUI MÉS QUI MENYS

Ferran Peiró i Puig

annaferran@hotmail.com

QUI MÉS QUI MENYS

Les ombres desapareixen
quan la ciutat s'adorm
amb els primers fanals encesos.
Es tanquen les persianes
i qui més qui menys s'en torna a casa
amb el pas feixuc...
potser de tota una jornada
o potser per una vida envalada.
La nit pesa i ens aixafa les parpelles
quan el vent arrossega la foscor
i refreda amb parsimònia l'ambient.
El poder de la lluna és tan gran
que mou mars i tanca morades.
Ferma també els nostre somnis
i els enclaustre amb despit
a dins nostre

Ben endins

no els deixarà sortir.
I en serà la lluna culpable.
Més tard, de bon matí,
oblidarem el que pensàvem
i el sol restarà només
com un astre encegador
que no veu què hi ha dins nostre.

LA GOTA MALAIA

Sr. Polissó

SrPolisso@hotmail.com

(*J'suis l'pornographe, du phonographe, le **polisson** de la chanson.* G.Brassens)

LA GOTA MALAIA

Tot plegat fa mala espina,
que *fugir* sigui costós,
tocar el dos i als pocs segons,
ennuegar-se amb la saliva.

Ben bé com en joc d'esgrima
roman viu el *desencant*,
cap tall fa rude destrat,
cap cap cot per guillotina.

Aquest duel, cor de corcó,
vol, si toques pirandó,
siguis savi com les iaies.

Que amb cadència d'un so net,
insistent, prem el floret
voraviu: gota malaia.

(PS. ... i continuant el "CATALUNYA? QUÈ T'ALLUNYA?" del Roger Tudó...

QUÈ TAL UN NYAPP?

Sembla que fins i tot ludolingüísticament es demostra la incompatibilitat entre Catalunya i el PP.)

EL BOSC DE L'OBLIT

Lola Ribó

lolaribo@hotmail.com

EL BOSC DE L'OBLIT

Diamants trencats escampàvem
en el meu jardí esflorat d'hivern.
Nua caminava entre arbres desfullats,
fantasmes en la boira dels somnis vençuts,
cercant la llum de l'aurora
en els meus ulls cecs.

I vaig sentir l'alba en direcció contrària
al camí de falsos i trencats brillants
que havíem traçat
i de tant trescar-hi per sobre,
els meus peus nafrats van cedir
davant l'evidència del dolor.

Ara que les cicatrius ja no s'obren,
després d'un temps de repòs
i amb el cor acuirassat,
puc tornar a passejar serena
entre corriols d'herba verda i fresca
que s'extenen davant meu,

sens calitja lladre de paisatges,
ni pedres precioses esberlades,
miratge de tresors desfets,
falsa llum que guiava
el meu esguard perdut i l'enganyava.
Dins meu respira ara la Natura

i la seva atenció diàfana em cura.
Em fa veure orquídees salvatges,
gardènies, ponzelles i margarides;
roures, pins i grans alzines,
doncs ja no tinc jardí, sinó tot un bosc
on el caminant, si entra sol, oblida.

LES ARTS PRESCINDIBLES

Pep Salazar

pepsalazar@ilimit.es

Asunto: INTRODUCING THE ARTS

De: jsg@invarts.co.uk

Para: rrosell@medicis.edu

Fecha: Jueves 21 de noviembre de 2002, 12:34h.

Apreciado Dr. Rosell

Durante el último año y medio, en la institución que formo parte, nos estamos planteando la necesidad de reunir a personas y profesionales de diferentes ámbitos y lugares, con el único propósito de discutir sobre una serie de temas que nos afectan y que detallo a continuación:

La precariedad de la danza contemporánea.

El esnobismo en el arte conceptual contemporáneo.

La nula sensibilidad de las instituciones y autoridades publicas del sector de las artes.

La discutible necesidad de discutir sobre los temas anteriormente citados.

Por ese motivo, me pongo en contacto con usted, para una valoración personal y profesional sobre alguno de los temas o sobre cada uno de ellos.

Dada su amplia experiencia en el mundo de la medicina ocular, sus opiniones sobre el arte contemporáneo no nos pueden servir de mucha ayuda, Lo cierto es que aunque usted se considere testigo de excepción de algún espectáculo o alguna exposición donde se reúnen las nuevas corrientes estéticas, ya que usted se siente gratamente invitado a los estrenos y a las recepciones oficiales, no deja de ser usted un simple visitante mas del evento.

No obstante, la idea de la reunión precisamente es la de por fin dar voz y voto a los no entendidos en la materia.

Esperando que sea de su atención personal.

Espero sus comentarios al respecto.

Atentamente.

Jon Sun Grey.

Director

Introducing the arts for personal development.

Asunto: RE: INTRODUCING THE ARTS
De: rrosell@medicis.edu
Para: jsg@invarts.co.uk
Fecha: Jueves 21 de noviembre de 2002, 16:28h.

Dear Jon.

Gracias por su "no invitación" le llamaría yo.

Sinceramente tiene usted mas razón que una verdad matemática, cuando dice que mis opiniones no servirán de mucha ayuda. Yo matizaría con que probablemente no solo no sirvan para nada, sino que además de perder mi tiempo haré perder el tiempo de mis colegas.

Aprovecho sin más para saludarle atenta y desconcertadamente.
¿Por cierto que pretende el titulo del e-mail?

Hasta la vista.

DR. Joan Rosell.
Oftalmólogo

Asunto: RE: RE: INTRODUCING THE ARTS
De: jsg@invarts.co.uk
Para: rrosell@medicis.edu
Fecha: Jueves 21 de noviembre de 2002, 21:41h.

Apreciado Dr.

Sinceramente me sorprende su pronta y poco meditada respuesta.
Dado que su nombre y e-mail de contacto estaba entre las diez eminencias a las que debíamos contactar, nunca pensáramos que si quiera se tomara la molestia de contestar.

Muchísimas gracias por su inestimable aportación.

Le adjunto los detalles de la reunión, por si cambia de opinión al respecto.

Jon.

INTRODUCING THE ARTS.

THE DEVELOPMENT OF CONTEMPORARY ART AND IT'S STATUS IN THE NEW ERA.

Reunión de inexpertos en arte contemporáneo y otras manifestaciones artísticas.
14 y 15 de enero de 2003. Omah. County Tirone. North Ireland

Programa:

Martes   9:00h. Bienvenida y acreditación de los participantes.
10:00h. Breakfast
11:00h. Introducción: La actualidad del desarrollo artístico en otras comunidades no occidentales.
13:00h. Lunch Break
14:00h. Workshops
16:00h. Coffe Break
16:30h. Conclusiones de la jornada: ponencia: El peligro del tabaquismo entre l as bailarinas.
18:00h. Final de jornada.

Miércoles: 9:00h. Check in de los participantes. Breakfast.
10:00h. Visita. Centro de enseñanza artística para no artistas. Omah Institute.
14:00h. Workshops.
16:00h. Coffe Break
16:30h. Conclusiones de la jornada. Ponencia: El desarrollo de la cohesión social puede sobrevivir sin la cultura.
18:00h. Final de las jornadas.

21:00h. Cena de gala para los participantes. (Se aceptan acompañantes previa reserva.)

Deseando que el programa sea de vuestro interés y posibilidades de participación.

Inscripción abierta hasta el 10 de enero.

Matricula: 600 Sterling Pounds. Incluye certificado de asistencia, envío posterior de las conclusiones y carpeta promocional de las jornadas. No incluye alojamiento.

N

O

E

S